

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקלח
ערב חג הסוכות ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הור"ח ר' שמואל פסח ב"ר יעקב דוד ע"ה
נפטר ביום ג' תשרי - צום גדלי' ה'תשנ"ה

וזוגתו האשה החשובה מרת פריידל חדזה

ב"ר זאב וואלף ע"ה

נפטרה ביום ד' אדר שני ה'תשנ"ה

פייס

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הרה"ת ר' שניאור זלמן הלוי וזוגתו מרת אסתר שיינדל

ומשפחתם שיחיו שגלוב

בילדותי שכרו עבורי מלמד מיוחד (מתחלה איש אחר, ואח"כ ר' יצחק גרשון איטסאן) ללמוד עמו שעה א' בכל יום בספר יהושע עד ד"ה. כ"ק אאמו"ר הי' אומר בכל יום אחר התפלה, ג' קאפיטלעך תנ"ך, על הסדר וגם חמשה חומשי תורה בכלל – וזה לא הי' נוגע להפרשה חומש עם רש"י שלמד בכל יום, כן הי' לומד אחר התפלה פרק א' משניות.

לד. (הרש"ג שאל אם המהר"ש נ"ע הי' מנגן ובעל קורא, והשיב כ"ק אד"ש: כן, והי' זמן שקרא בתורה וגם המגילה והי' לו בזה ניגון מיוחד (בקריאת המגילה), וכן הצ"צ הי' בעל קורא והי' מדייק מאוד שיקראו הטעמים בדיוק גדול. ופעם אחת ציוה להבעל קורא שטעה באיזה טעם שיאמר עוד הפעם הגם שהי' צ"ל עוד הפעם ה"שם"¹. אדמו"ר האמצעי לא הי' בעל קורא. (ושאל הרמ"ש אם אמת הדבר שאומרים בין החסידים שאדמו"ר האמצעי בכלל לא עלה לתורה רק פעם אחת בשנה בשמח"ת עם כל הנערים ואמר הטעם ע"ז שיש לו בושא מהספר תורה, וענה כ"ק אד"ש: כן, אבל זה הי' אחר פטירת אדמו"ר הזקן ובחיי אדמו"ר הזקן עלה לתורה כרגיל.

כ"ק אדמו"ר הזקן הי' ג"כ קורא בתורה ועמד תמיד מימין הס"ת (הצ"צ עמד משמאל הס"ת כמנהגו) וטליתו על ראשו עד עיניו וכשקראו את מי להתורה, הי' מנבי' טליתו ומביט בפני העולה, איז ניט אלע האָבן נאָכדעם געקאָנט מאַכען די ברכה מפחד וכו'.

לה. דער צ"צ האָט אַמאָל געליינט פ' בראשית, האָט ער געזאָגט והארץ היתה תוהו ובוהו, ובהו [= הבי"ת קמוצה], ובהו [= הבי"ת קבוצה], ובהו [הבי"ת והה"א בחיריק]. ואמר ע"ז כ"ק מוהר"ש נ"ע, אָט דאָס איז אַ בעל קורא.

לו. דער אַלטער רבי האָט אויסגעלערנט דעם רב"ש נ"ע² בהיותו בן ח' שנים אַלע תנועות וניגוני הקריאה בתורה, הפטרה, מגילה ונוסחאי התפלה הנק' "סקאראָווע" ותמיד הי' הרב"ש נ"ע מצטער על תנועה א' בתפלה שלימד אותו אדמו"ר הזקן נ"ע שהי' משיר הלויים במקדש ושכח איזה תנועה.

(1) ראה ג"כ לקו"ד כ"ה שבת צ"ו אות ה-ו.

(2) ראה לקו"ד כרך ב' (רל, ב). כרך ג' (תלה, א ואילך).

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה

מרת **מרים** בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה אלבז

נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ו תמוז ה'תשס"ד – ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת: **מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה** שיחיו לוי

צילומי הכתי"ק שבעמוד הבא מוקדשים

לזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה בלוי

רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים"

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ב"עקבתא דמשיחא" יש ללכת בשיטה הפוכה

מוכרחים לצאת במלחמת תנופה - להכנס אל הצד שכנגד, ושמה להביא את ה"נר מצוה ותורה אור" פעם אחר פעם ● ישנה שיטה בדוקה ומנוסה - "נערים כפי זקנים ילבינו": לא להתחשב בשיטה שהייתה נהוגה עד עתה, שהיו סגורים בד' אמות ועליהם הגנו, אלא צריך להיות "בת קמה באמה וכלה בחמותה" ● יש לדעת שהצעיר יהי' לאלף, שלא יעשו שום חשבונות כמה חיילים יש להם וכמה חיילים יש לשונא, ושלא יעשו חשבון של טכסיסי המלחמה כפי שהי' פעם במלחמת הגנה, אלא צריך לזרוק את עצמו במלחמת תנופה עם מסירות נפש, ואזי מובטחים שידין נצח ● משיחת אור ליום ג' דחול-המועד סוכות, שמחת בית השואבה ה'תשי"ז - בלתי מוגה תרגום חפשי ללה"ק, ע"פ סרט ההקלטה - בעריכת מערכת "יחי המלך"

האויב הוא בוחר את הצד החלש, "הנחשלים אחריך". משא"כ כאשר יוצאים במלחמת תנופה, אזי אפשר לבחור בעצמו את הצד החזק ואצל השונא את הצד החלש.

(ב) בכל מלחמה – גם כזו שמסתיימת בנצחון – מוכרחים להפסיד משהו, המתעסק עם מנוול מתנוול כמותו, שהרי בשעת המלחמה אי אפשר להמשיך בהנהגת המדינה כבזמנים רגילים, ובמילא מוכרח להיות חורבן בעינינים מסויימים. וגם בזה ישנו חילוק בין מלחמת הגנה למלחמת תנופה: כאשר השונא תוקף בפתאומיות, העבודה הרגילה מוכרחת להעצר, גם עבודות חיוניות, אך כאשר יוצאים

א. בהסדר שלפיו מתנהלת מלחמה, ישנם שתי שיטות. שיטה אחת: לא לתקוף לבד את השונא, אלא רק כאשר השונא תוקף, אז מנהלים איתו מלחמה כדי להתגונן. שיטה זו נקראת "מלחמת הגנה". השיטה השני': לא לחכות עד שהשונא יתקיף, אלא מקדימים את הדרך ותוקפים את השונא. ושיטה זו נקראת "מלחמת תנופה".

מעלתה של מלחמת תנופה על מלחמת הגנה מתבטאת בשני ענינים:

(א) אצל כל אחד הרי ישנו צד חזק וצד חלש, זמן טוב יותר וזמן גרוע יותר. אזי כאשר השונא מתקיף, הוא בוחר לעצמו את הזמן הכי טוב עבורו ואת הצד החזק שלו, ואצל

(1) תצא כה, יח.

אמנם יוותרו על הטפל, אבל ירוויחו וינחלו נצחון בעיקר.

[ובענינו:] ע"פ פשט הפירוש לוותר במקצת הוא – שמתחילים לעשות פשרות בענינים של שו"ע, ומוצאים ע"כ תירוצים והיתרים שונים: שענין זה אינו אלא חומרא דרבנן, וענין זה הוא רק איסור דרבנן, ובמילא, מפני תיקון העולם ומפני פקוח נפשות מישראל צריך לוותר על כך לפי שעה. וכך הולכים מפשרה אחת לפשרה שני' ושלישית ומפסידים ענין אחר ענין ומקום אחר מקום.

אך כאשר תוקפים בשטח האויב, דהיינו, שיוצאים ואומרים אשר ההנהגה בתומ"צ כפי שהיתה עד עתה אינה מספקת ויש להוסיף עלי', ושהסביבה של שומר תומ"צ צריכה להיות גדולה יותר, רחבה יותר ועמוקה יותר ("גרעסער ברייטער און טיפער"), אזי במילא ישנם אז שני המעלות יחד: א) יכולים לבחור את הזמן המתאים ביותר עבורו והענינים הטובים עבורו. ב) זה מתנהל ללא פשרות, אלא להיפך – באופן של הוספה בעניני התומ"צ.

ג. עד עכשיו ה' הסדר, שבעונותינו הרבים ישבו החרדים בד' אמות הפרטיים, וכאשר השונא הפתיע בהתקפה ונתחדשה צרה שרוצים לקחת ילד לתרבות לא טובה, אזי היו עורכים אסיפות דחופות (כפי שזה נקרא כאן – "עמערג'נס-מיטינג") ומתחילים לומר סברות, וע"פ רוב סברות ד"איפכא מסתברא".

אבל בינתיים – א) הפסידו כל פעם נפשות רבות, עשרות ואלפים עברו לצד השמאל. ב) הפסידו ג"כ ענינים רבים, עד שענינים כאלו שבעבר לא נכנסו כלל בגבול ישראל, כלומר, שלא ה' שייך שאותם העושים ענינים כאלו יכוננו בשם שומרי תומ"צ במילואה, היום הם נקראים צדיקים ממש! ויש לזה מקום, מכיון שהם עוברים נסיונות קשים, גדולים בהרבה מהנסיונות

לבד במלחמת תנופה אזי מכתבים את סדר היום: שרק כאשר הדברים השייכים לעניני שלום מובטחים אז יוצאים למלחמה, ושהמלחמה תתנהל בשטח האויב שאז גם ההרס שישנו הוא בעניני האויב ולא בעניניו של מנהל המלחמה.

ב. וככל הדברים האלה וככל החזיון הזה הוא בהנמשל:

הרי ישנה המלחמה של היצר הטוב עם היצר הרע, וכך גם המלחמה של היהודים שומרי תורה ומצוות עם היהודים שעדיין אינם שומרי תורה ומצוות. וכמו שאומר הרמב"ם שמלך המשיח "יכופ כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה כו"² – ללמוד תורה ולשמור מצוות, זאת-אומרת שבדרכי נועם ובדרכי התורה יש ללחום שכל בני ישראל ילמדו תורה וישמרו מצוות.

ומלחמה זו יכולה להיות בשני האופנים הנ"ל:

אופן א': שכל הזמן יושבים בבית רגועים, ורק כאשר השונא ניגש למלחמה ורוצה לשובת נפשות, אזי מקימים רעש ("א געוואלד"), עושים אסיפות בישוב הדעת, ובמדה מסוימת מצילים נפשות רבות מידי השונא.

אופן ב': לא מחכים עד שהשונא יתקוף, אלא להיפך, ניגשים אל השונא ונלחמים איתו בשטח שלו, תופסים עוד יהודי ועוד יהודי, ומכניסים אותם לעדת בני ישראל השומרים תורה ומצוות.

מהי הכוונה להעביר את המלחמה לשטח האויב (בנמשל)?

– ע"פ רוב בשעת מלחמה ישנם ענינים שמתירים לעצמם. וישנם הטוענים שבאם ילכו בשעת מלחמה בכל חומר הדין הצד השני לא יכנע, משא"כ כאשר יוותרו במקצת – אזי

(2) הלכות מלכים פ"א ה"ד.

"אט דאס איז א בעל קורא"

בקשר עם חג הסוכות ולקראת חג שמע"צ ושמח"ת בו מתחילים לקרוא מחדש את התורה, הננו מביאים בזה (בעמוד 15) צילומים נדירים (מוקטנים) מתיקונים שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בכת"ק על הנחה משיחת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע בסעודת שבת חוה"מ סוכות ה'תש"ד

(הקטע המדובר נדפס בשינויי לשון בסה"ש תש"ד (אידיש) ע' 24 ואילך. בגליון שי"ל לראש השנה האחרון נדפס צילום נדיר נוסף מהמשך שיחה זו)

להלן פענוח הצילום כפי שהוא לפנינו (הכת"ק בא בהדגשה):

שיחות כ"ק אדמו"ר שליט"א בסעודת יום דש"ק חוה"מ"ס תדש"ה

למ"ד. (הרש"ג שאל אם צריכים לטבול המוציא בדבש גם בכל ימי חגה"ס וענה כ"ק אדמו"ר שליט"א:) הושענה רבה יע, ובחוה"מ"ס מהיכא תיתי.

לא. בעל המפטיר לא דייק בהפטרה כפי הכוונות, שעפ"י קבלה צ"ל והתגדלתי והתקדשתי בחיריק ולא בפתח. (ושאל מי ה' בעל המפטיר וענו לו (א' מתלמידי התמימים) ואמר כ"ק אד"ש:) נו, עס איז ניט קיין עוולה, אז ער ווייסט ניט א פארווארפענעם ווינקעלע אין כתבי האריז"ל.

לב. (שאל הרש"ג בענין ההפטרה דשבת חומה"ס שמדבר בענין מלחמות וכו', וואָס איז דער "תוכן" דערפון, וענה כ"ק אדמו"ר שליט"א:) אז מ'ווייס דעם פי' המלות איז אויך גענוג.

(אח"כ אמר כ"ק אד"ש:) עס איז דאָך ידוע, אז קודם ביאת משיח יהיו מלחמות בערי יהודא וכו' – יחזקאל איז זייער אַ שווערער (ההפטרה היא ביחזקאל). (אמר הרש"ל, זכרי' איז נאָך שווערער, וענה לו כ"ק אד"ש:) דערפאר איז ער קלענער (היינו ספר זכרי' קטן בכמות).

לג. (נמשך הדיבור שהמנהג בערי חסידים למעט בלימוד התנ"ך ולא למדו כמעט תנ"ך בהחדרים, וענה כ"ק אד"ש:) ניטאָ מיט וואָס דאָ באַרימען זיך דערמיט.

ביי מיר אז דאָ אַ רשימה פון די עסקנות פון אַלטן רבי'ן פון 9 יאָר עד הסתלקותו, איז דאָרט דאָ אַ פרק וועגען די סיבה וואָס אַמאָליקע חסידים האָבן ממעט געווען בלימוד תנ"ך, והטעם מפני שאחזו בזה החפשיים והאפיקורסים וזה ה' דרכם שע"י למוד זה היו מתקרבים וצודים נפשות הילדים והנערים מבתי החרדים.

ולבית המקדש, ושם ממשיכים בשמחת בית השואבה בתכלית השלימות.

וברוח זו צריכים לפעול בשמחת בית השואבה בכל המקומות כולם – שמביאים לכל המקומות את הבשורה הטובה והמשמחת ש"הנה זה בא", שמישיח צדקנו בא, ולוקח את כל בני" לשמחת בית השואבה שבביהמ"ק השלישי.

אמנם, עפ"ז נשאלת שאלה:

כיון שבטוחים ש"הנה זה (משיח צדקנו) בא" ולוקח את כל בני" לשמחת בית השואבה שבביהמ"ק השלישי – מהו הצורך לדבר ולעורר ע"ד ההכנות לעריכת חגיגות שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום בחוץ לארץ?!

שאלה זו שאלו מכבר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: היתכן שלאחרי ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", ו"עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו – תובע ודורש ושולח שלוחים לייסד חדרים וישיבות כו' במדינה זו ובשאר מדינות ברחבי תבל, בה בשעה שזוהי פעולה שדורשת משך זמן ארוך (לאחרי בוא השלוחים למקומות אלו), ובודאי שלפנ"ז יבוא כבר משיח צדקנו?!

והמענה על זה – בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר – שבאופן כזה התנהגו בני" (בהדרכתם של גדולי ונשיאי ישראל) במשך כל הדורות, שביחד עם האמונה השלימה בביאת המשיח באופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא", "שיבוא בכל יום", השקיעו כחם ומרצם בפעולות של תומ"צ שהם לטווח ארוך, אשר, היסוד הנהגה זו למדים מהנהגת בני" בהמסעות שבמדבר, שגם במסע שחננו בו משך זמן קצר בלבד, הקימו את המשכן באותו אופן שהקימוהו בחנייתם למשך זמן ארוך.

ועד"ז בנדו"ד, שעושים כל ההכנות הדרושות לחגיגות שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום, מתוך אמונה שלימה שמישיח צדקנו בא תיכף ומיד, שאז יחגגו כל בני" שמחת בית השואבה בביהמ"ק השלישי.

(משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשנ"ב)

המדור הבא - ניצוצות של משיח - מוקדש לעילוי נשמת יו"ד אגודת חסידי חב"ד באה"ק

הרה"ח ר' שלמה ב"ר צבי הירש ע"ה מיידינצ'יק - נלב"ע ביום-טוב הראשון של חג הפסח ה'תשס"ד ולעילוי נשמת זוגתו מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה - נלב"ע ביום ועש"ק פ' ויגש ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

על ידה ניתן להצליח הרבה יותר מכפי שהצליחה ההנהגה עד עתה.

ה. וזוהי ההנהגה שצריכה להיות בימינו אלה: למרות שחלק גדול מאבותינו ואבות אבותינו לא התעסקו במלחמת תנופה, אלא הסתפקו בכך שישבו, למדו, התפללו וקיימו מצוות, וכך נהגו עם בני ביתם, ורק כאשר נחתה עליהם לפתע צרה, ר"ל, שילד יצא לתרבות לא טובה, אזי חיפשו עצות כיצד להצילו –

הנה עתה צריך להיות "נערים פני זקנים ילבינו", שהנערים (בכח) ילכו בשיטה הפוכה: שאת עצמו ואת בני ביתו "לית מאן דפליג" שצריך לשמור, אך אין די בשמירה זו כדי "לתקן עולם במלכות שד-י"⁶, אלא כדי להבטיח זאת מוכרחים לצאת במלחמת תנופה – להכנס אל הצד שכנגד, אל הצעירים, הקטנים והגדולים, ושמה להביא את ה"נר מצוה ותורה אור"⁷ פעם אחר פעם.

ובאם לא מצליחים בפעם הראשונה – אין להתפעל מכך, שהרי אין בכך כל פלא מדוע אינו מצליח בידעו שהוא איננו חייל טוב וללא כלי מלחמה טובים, מכיון שבתוכו פנימה נמצא היצה"ר המונע בעדו ללחום בכל המרץ.

אמנם התרופה והעצה לזה הם: לא לסגת אחור וללכת חזרה, אלא להיפך, ללכת עם יותר מסירות נפש ויותר כח ומרץ, ואז אפילו מתי מספר עם כלי מלחמה גרועים, יכולים לפעול יותר מאשר צבא גדול המצוייד בכלי מלחמה טובים אבל ללא החיות והמסירות-נפש הדרושים.

ו. וזהו הסימן של עקבתא דמשיחא, שאזי – כמובא בסימנים הקודמים – "מלכות תהפך למינות ופני הדור כפני הכלב"⁸, וכל

שהיו בדורות הקודמים, בעניינים קטנים או בדברים שבדוגמת אלו, ו"לפום צערא אגרא"³.

וראו בפועל שבהליכה עם שיטה זו דמלחמת הגנה – לשבת ולהמתין עד שלצד שכנגד תיפול סברא חדשה מה עוד עליו לכבוש, ואז לטכס עצה כיצד להדוף זאת – אזי ראשית, אף פעם לא הצליחו להדוף את ההתקפה במילואה ותמיד הפסידו משהו, ומה עוד שהיו מקרים שלא ניצחו כלל.

ועאכו"כ שהיו עשיריות ואלפים מישראל שנשארו בגין כך בצד השמאל, מאחר שלא התעסקו בזה באופן דמלחמת תנופה, כי אם רק באופן דמלחמת הגנה, וגם זאת רק בחצי השעה האחרונה כשהשונא התקיף.

ד. בזמן ד"עקבתא דמשיחא" ישנם בעולם מהפכות רבות. ואם כך הוא בצד דלעומת-זה, עאכו"כ שיש לנצל את התנועה של המהפכות לקדושה.

ישנה אמרה מאדמו"ר הזקן⁴ (בעל התניא והשו"ע), שכל התוכחות והקללות הכתובים בתורה הם בעצם ענין של ברכות, אלא שזה נכתב בלשון נסתר כדי שלא יתפסו את גודל הברכה הניתנת בזה.

והנה, אחד מהסימנים של עקבתא דמשיחא הוא "נערים פני זקנים ילבינו בת קמה באמה וכלה בחמותה"⁵.

לפי הפירוש הפשוט בזה מדובר בענין של תוכחה – שהנערים לא יצייתו ויעשו הפוך מציווי ההורים.

אמנם, מאחר ואנו יודעים שטמון כאן ענין של ברכה, ודאי שביכולתנו לנצל הנהגה זו באופן של קדושה. ומכיון שזה נאמר בלשון נסתר, הרי זה סימן שזו הנהגה מופלאה, אשר

(3) אבות ספ"ה.

(4) ראה לקו"ת בחוקותי מח, א. אוה"ת תבוא ע' תרצב ואילך.

(5) סנהדרין צז, א.

(6) וראה גם רמב"ם הל' מלך המשיח ספ"א: ויתקן את העולם כולו כו'.

(7) משלי ו, כג.

(8) סנהדרין שם.

הסימנים שהגמ' מונה שם. ולכאוף יכול יהודי לתמוה: אם בדורות הקודמים, שאז היו נשמות גבוהות ויהודים גבוהים, ובכל-זאת הגיעו סוף-כל-סוף למצב הזה, כיצד יכולים לצפות מאיתנו היום שלא זו בלבד שלא נחריף את המצב, אלא עוד נתקן אותו וגם נחזור בתשובה, עד שסוכ"ס "יעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך כו"9?

והמענה על כך, ישנה לזה שיטה בדוקה ומנוסה – "נערים פני זקנים ילבינו": לא להתחשב בשיטה שהיתה נהוגה עד עתה, שהיו סגורים בד' אמות ועליהם הגנו, אלא צריך להיות "בת קמה באמה וכלה בחמותה" – לפעול על האמה והחמות שיהיו יותר דתיות מכפי שהן היו עד עתה, והבן יעשה את אביו, את סבו ואת זקניו לדתיים יותר, וכך יחליפו את כל השיטה, שבמקום מלחמת הגנה יעברו למלחמת תנופה.

ואז יהיו שני הדברים: לכל לראש יהיו בטוחים בשורות הפרטיות שהם ישארו בשלימות, ואח"כ בודאי יצליחו גם (במלחמה) מכיון שהם "צבאות ה" ההולכים להלחם את מלחמת הוי' – "לתת נקמת הוי"10 – בצד שנגד, ובודאי שבדרכי נועם ובדרכי התורה – סוף-כל-סוף ינצחו.

וכשם שישנו פרט נוסף באופן ניהול המלחמה, שכשרוצים להקל יותר מוצאים מבין שורות האויב עצמו אנשים שיעברו לצד שלהם, כך גם בנמשל: כאשר [יחדרו] אל היהודי בנפשו פנימה ימצאו בו גופא את

(9 תפילת ר"ה ויוהכ"פ.
10 מטות לא, ג-ד.

נקודת היהדות עם נקודת הנפש, והיא תלחם מבפנים והוא ילחם מבחוץ, ושניהם יחד יבטלו את ההעלם והסתר שבינתיים, עד שגם הוא עצמו יצעק – כפתגם אדמו"ר הזקן¹¹ – שהוא אינו רוצה ואינו יכול להתנתק מאלוקות, מכיון ש"שמע ישראל הוי' אלוקינו הוי' אחד"¹².

ז. וזוהי העבודה של הצעירים בכלל ושל צעירי אגודת חב"ד בפרט:

צריכים לדעת שהצעיר יהי' לאלף¹³, שלא יעשו שום חשבונות כמה חיילים יש להם וכמה חיילים יש לשונא, ושלא יעשו חשבון של טכסיסי מלחמה כפי שהי' פעם במלחמת הגנה, אלא צריך לזרוק את עצמו ("זיך אריינווארפן") במלחמת תנופה עם מסירות נפש, ואזי מובטחים שדידן נצח¹⁴ – שהאתרוג עם הלולב יצרפו אליהם את הערבה עם ההדס וכולם יחד יתענעו לכל הד' רוחות, למעלה ולמטה, וימשיכו בכל הוי' קצוות את ה"נר מצוה ותורה אור" – ומאור שבתורה – זוהי פנימיות התורה¹⁵.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א שאל אם כל הצעירים כבר אמרו "לחיים"¹⁶, והחל לנגן ניגון של שמחה].

11 ראה היום יום – כה תמוז. ד"ה באתי לגני היש"ת (סה"מ באתי היש"ת ע' 117, 115). ובכ"מ.
12 ואתחנן ו, ד.
13 ראה ישע"י ס, כב.
14 ויק"ד פ"ל, יב.
15 ראה ירושלמי חגיגה פ"א סה"ז ובקה"ע שם. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1118 ואילך.
16 לאחד הנוכחים אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א (בלה"ק): תשפיע גם על החברים ועל ה... שגם הם יהפכו לחסידים. הנ"ל: אני מקוה שכך יהי'. כ"ק אד"ש: שיהי' בהצלחה.

וכאמור שהשמחה ע"י כאו"א מכם היא באופן של "לא טעמנו טעם שינה", אלא נוטלים חלק בשמחה, ובאופן שאין צורך לזרז על כך שיש לשמוח.

ואדרבה – תראו דוגמא חי' לחבריים, והילדות לחברותיהן כיצד צריך יהודי לשמוח ביו"ט בכלל ובחג הסוכות בפרט, וכן לראות ולדרוש מההורים, שיוסיפו בשמחה, עוד יותר מכפי שהיו שמחים עד עתה (אף שכבר שמחו ד' ימים).

וכיון שהשמחה נעשית יחד עם החברים וכו', הרי מצד "ואהבת לרעך כמוך" ה"ז מוסיף גם בשמחה, ועד שנעשה ה"ואהבת לרעך כמוך" דכל כלל ישראל, שמתאחדים כל השמחות שבכל מקום ומקום, ועי"ז מתגדלת השמחה של כל העם היהודי.

וזו נעשית ההכנה האמיתית לשמחה הגדולה ביותר שתהי' בקרוב ממש אצל כל העם היהודי – החל מהילדים הקטנים, וכן אצל ההורים והמחנכים, הסבים והסבתות,

שמחת עולמים, שמחה נצחית בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש, ע"י משיח צדקנו.

(משיחת יום ד' דחגה"ס ל"צבאות השם" ה'תשנ"ב)

מה לעשות כשנופלת לוי מחשבה להפסיק לרקוד...

גם לאחר ששמח ורוקד בשמחת בית השואבה משך זמן ארוך עד שרגליו עייפות כבר מרוב הריקוד וידיו עייפות ממחיאיות-כפים, ונופלת לו מחשבה להפסיק לרקוד, או שמישהו מעיר לו שהגיע הזן להפסיק לרקוד – הרי, לא זו בלבד שאינו נותן שיבלבלוהו מהשמחה, אלא אדרבה, שסוחף בהשמחה גם את (הדבר ועאכו"כ) האדם המבלבל, באמרו: "הער זיך איין", הנך נקרא "אדם", ע"ש אדמה לעליון, שהוא למעלה מכל מדידה והגבלה, וכיון שכן, עליך לצאת מהמדידה וההגבלה שלך, ולשמוח בשמחת בית השואבה באופן שלמעלה ממדידה והגבלה!...

ועד כדי כך, ש"יעיד עליו יודע תעלומות" (כהלשון הידוע) שהשמחה שלו היא שמחה אמיתית באופן של עילוי והוספה מיום ליום.

(מקונטרס "מעייני הישועה" ה'תשנ"ב)

איך להתבייש ח"ו לרקוד בגלוי לקבלת פני משיח

. . ויש להוסיף ענין עיקרי בנוגע לשמחת בית השואבה בשנה זו – שצריכה להיות מתוך שמחה הכי גדולה הקשורה עם הגאולה האמיתית והשלימה, ששמחים ורוקדים לקבל פני משיח צדקנו!

ופשוט, שאין להתבייש ח"ו לרקוד בגלוי, "לעיני כל ישראל", ועד לריקוד ברחוב לעיני כל באי עולם, לקבלת פני משיח צדקנו, ואדרבה: כשבא משהו וישאל: "לשמחה מה זה עושה", ישיבו לו: וכי אינך יודע שנדפס בעיתונים שמישח כבר בא, ותיכף בא לכאו"א מאתנו, מכם, בתוככי כלל ישראל, ולוקח את כולם לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש

שמחת בית השואבה השנה - הכנה לשמחת הגאולה

לחג הסוכות ישנה שייכות מיוחדת לגאולה, כיון שחג הסוכות הוא ע"ש "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים",

וכשחוגגים את ה'יו"ט מתכוננים לכך (כולם, החל מילדים קטנים, ועד למבוגרים ולזקנים ביותר) שכשם שהקב"ה הוציא את כל בני"מ מצרים – כמו"כ גם עתה "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" בגאולה העשירית שתבוא תומ"י ממש – יוציא הקב"ה באופן ניסי "אראנו נפלאות", כאו"א מאתנו בתוך כלל ישראל מהגלות, באופן שאף יהודי אחד יוחיד לא ישאר בגלות...

וכמו"כ בנוגע לקיבוץ בני"מ מהגלות, ה"ז נעשה בנוגע לכאו"א בפרט – "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל" ע"י הקב"ה בעצמו, שמוציאו יחד עם כל עניניו ("בכל מכל כל") מהגלות, "גזונטערהייט און פרייליכערהייט" בתכלית השלימות.

ואז מגיעים תיכף לארצנו הקדושה "עם ענני שמיא", מהר יותר מטיסה באוירון או נסיעה במכונית, ושם מביא הקב"ה כל אחד מבנ"י הקטנים והגדולים לבית המקדש שבירושלים עיר הקודש, "מקדש אדני-כוננו ידך".

ושם תהי' שמחה גדולה ביותר, ע"ד שמחת בית השואבה שהיתה בעזרה בביהמ"ק, שהחלה בתחילת הלילה (מעל"ע) ונמשכה באופן ש"לא טעמו טעם שינה", כיון שהיו כ"כ עסוקים בשמחת החג והמקדש, שלא הי' זמן לישון, ויתירה מזו, שלא היתה כלל סברא אצל מישהו ללכת לישון כיון שבכל רגע ורגע היו חדורים כ"כ בשמחה, שלא היתה אף אפשרות לישון.

וכפי שגם ילד רואה, שכשישנו מאורע משמח בחייו שחודר בכל מציאותו ("דורך און דורך") – אזי לא שייך שירדם! וכך הי' בביהמ"ק אצל כל בני"מ בחג הסוכות.

וכן הי' גם בקרוב ממש בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהיו בביהמ"ק השלישי כל בני"מ שחיו בזמן ביהמ"ק הראשון, וכל אלו שחיו בזמן ביהמ"ק השני, וכל בני"מ שחיו לפני בנין ביהמ"ק הראשון, וכן כל בני"מ שבכל זמן הגלות – ע"י שהקב"ה לוקח את כולם ומעמידם בבת-אחת במצב של שמחה הכי גדולה שלמעלה גם משמחת בית השואבה – **שמחת הגאולה!**

וההכנה לשמחה זו היא ע"י ההוספה בשמחת יו"ט, וע"י ילדי ישראל במיוחד, ובפרט בחג הסוכות שהוא ה'יו"ט השלישי, שהוא סיום וחותרם הג' רגלים, ולכן גם הוזכר בתורה ג' פעמים ענין השמחה בקשר לחג הסוכות דוקא, שזה מראה שהשמחה צריכה להיות כערך ג' פעמים.

כעת הודיעו ב"רדיו" ה"חדשות" ש... משיח בא!

ויה"ר שמהדיבור בכל זה נבוא תיכף להקים בפועל ממש – שתיכף ומיד ממש, בלילה זה (ליל שני דסוכות), שומעים כל בני"מ את ההכרזה של מלך המשיח מגג בית המקדש: **"ענויים הגיע זמן גאולתכם!"**

ועוד וג"ז עיקר – שהכרזה זו היא באופן גלוי גם לעיני כל אומות העולם, כידוע הפתגם שיכתבו ב"עיתונים" אודות ביאת המשיח, ועוד לפני הפירסום ב"עיתונים" יפרסמו אודות ביאת המשיח גם ב"רדיו", שבו מפרסמים **ברגע כמימרא** כל ה"חדשות" שמתרחשים ברחבי העולם, ועאכו"כ ה"חדשות" בענין הכי עיקרי – ביאת משיח צדקנו.

ועד שכאשר ישאלו אצל השוטרים (אינם-יהודים), שמסתובבים בשכונה זו לשמור על בני"מ, מה הם ה"חדשות" שסיפרו ב"רדיו" (כדרך השוטרים שנושאים עמהם רדיו), יענו השוטרים: זה עתה הודיעו ב"רדיו" ה"חדשות" ש... מלך המשיח בא, ועומד על גג בית המקדש ומכריז שהגיע זמן גאולת בני"מ!

(מקונטרס "מעייני הישועה" ה'תנש"א - מוגה)

נצל את הרגעים האחרונים למצוות צדקה!

כיון שזה עתה הוזכר שעוד לפני חג הסוכות נצא בריקוד לקראת משיח צדקנו, וביחד אתו נבוא, מתוך ריקוד, אל הזמן דלעתיד לבוא, בארץ הקודש, בעיר הקודש, בהר הבית וכו' – מדוע, איפוא, יש להתכונן לכך שבמשך הגלות (בברוקלין או במקום אחר) יהי' כל יהודי שמח בחלקו, באכילתו ובשתייתו בימי חג הסוכות, והרי הוא יהי' אז **"בהר הקודש בירושלים!"**

והמענה לזה – כמו לכל ה"קלאץ-קושיות" מעין זו של אותם אשר "תואנה הם מבקשים" – הוא דאדרבה, **איפכא מסתברא:**

מצות הצדקה שקולה כנגד כל המצוות וכאשר יבוא משיח צדקנו וכולנו יחד נהי' בארץ הקודש, ושם גופא – בעיר הקודש, יהי' הכל בשלימות ועד ש"המעדנים מצויין כעפר" (כמ"ש הרמב"ם) ואזי – ירוץ ויבקש – "תנו לי לקיים מצות צדקה", ולא תהי' לו אפשרות!...

– נצל את הרגעים האחרונים!! ברגעים אלו עדיין אפשר לקיים את מצות הצדקה והנה הנה בא משיח צדקנו ולא תוכל לקיים את המצוה שהיא שקולה כנגד כל המצוות!...

ואדרבה – איפכא מסתברא (כנ"ל) – אם הינך אכן מתכונן לקבלת פני משיח צדקנו

(וכבר התחלת ללמוד ריקוד נאה לרקוד בו לקראת משיח...), הרי אלו הרגעים האחרונים בהם אפשר לקיים מצות צדקה... ואם כן יש ללכת ולחפש בנרות עני ולנצל את ההזדמנות האחרונה להשיג "מציאה" שהיא שקולה כנגד כל המצוות, ו"יגעת ומצאת". (משיחת י"ג תשרי ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

בזמן פראי מתאים לדבר "דיבורים פראיים"!

הנחה: "ועד הנחת התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. ישנו* דין בשולחן ערוך אורח חיים¹, אשר תוכנו הוא, שכאשר יהודי מחליט החלטה טובה נותנים לו את השכר מלמעלה עוד קודם קיום ההחלטה בפועל, כי יודעים שהוא בודאי יקיים את ההחלטה.

ובענינו: כיון ש"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"², הרי כאשר מחליטים על-כך עכשיו – יכול משיח לבוא עוד קודם שיתחילו לומר תהילים, ויתירה מזו, לפני שיעשו הבדלה!

ומדוע צריכים "לפספס" ח"ו את ההזדמנות – כאשר אפשר מיד עכשיו להכריע "את עצמו וכל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"³!

ולכן, מכריזים מיד את ההחלטה טובה (ע"ד נתינת הצדקה), ובודאי שהיא מתקבלת ע"י כל השומעים כאן שנמצאים בבית שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה⁴, היכן שנשיא דורנו ה' במשך עשר שנים בחיים חיותו בעלמא דין, נשמה בגוף, ובמילא ניתנת האפשרות שיוכלו לקבל את השכר מלמעלה בהקדם הכי אפשרי – קודם אמירת תהילים וקודם אכילת סעודת מלוה מלכה, סעודתא דדוד מלכא משיחא, ויתירה מזו, לפני עשיית הבדלה (של אלו שעדיין לא עשו) –

שמשיח בא בפועל, וכהדין הנ"ל בשו"ע שאין כוונתו לזמן דלעתיד-לבוא, אלא (עכשיו) בפועל ממש.

ב. ישנם הטוענים שאלו הם "דיבורים פראיים" ("ווילדע רייד")!...

נמצאים לאחרי תפלת ערבית, ואומרים שמשיח יכול לבוא בשעתיים הקרובות!

יתירה מזו – אומרים שהוא יכול לבוא בשעה הקרובה!

(* הערת המו"ל: לפני" בהשיחה דובר ע"ד פעולת הצדקה בהושענא רבה בשייכות לגאולה העתידה כו', ומאחר שהשיחה נאמרה במוצ"ק (לאחרי תפלת ערבית), אמר כ"ק אד"ש מה"מ שחלוקת השטרות לצדקה תתקיים מאוחר יותר לאחרי אמירת תהילים ולא מיד לאחרי שיחה זו (כנהוג בשנים שלפנ"ז, כשהי' באמצע השבוע), מכיון שחלק מהקהל צריכים עוד לערוך הבדלה בבתיהם. ובהמשך לזה שאל כ"ק אד"ש מה"מ: א"כ, מדוע זקוקים לדבר עתה (עוד קודם

הבדלה) על ענין הצדקה, כאשר החלוקה תתקיים רק לאחרי אמירת תהילים? וע"כ בא המענה בקטע שלפנינו.

(1) סו"ס תקעא. וראה ב"י לטווא"ח שם.
 (2) ב"ב י, א. וראה תניא פל"ז.
 (3) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.
 (4) ראה מגילה כז, א: בית גדול... שמגדלין בו תורה... תפלה.

ויתירה מזו – "בשעתא חדא"⁵, בתזוזה אחת ("מיט איין קער"⁶)!...

אך באמת הגלות עצמה היא הדבר הפראי ("גאָר אַ ווילדע זאַך"), כיון שאיזו שייכות יש ליהודים ולגלות?!

כמו-כן הזמן עצמו הוא זמן פראי ("אַ ווילדע צייט"), כש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"⁷ – ובמילא, מתאים לדבר "דיבורים פראיים"!

בנוסף לזה, מאי נפקא-מינה מה חושבים – האם זהו דבר פראי או לא, העיקר שמשיח בא ומוריד מיד למטה מעשרה טפחים – "בשעתא חדא וברגעא חדא" – את הגאולה האמיתית והשלימה!

– למי איכפת אם זהו דבר פראי או לא, האם ישנה כאן שאלה או לא; העיקר ש"שכינתא (הנמצאת) בגלותא"⁸, ומשיח צדקנו ש"הוא מחולל מפשעינו וגו"⁹ עם כל יסוריו¹⁰ – יוצאים מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה!

וכך גם בנוגע לכל אחד ואחת מישראל, כמ"ש¹¹ "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל" – ע"י הקב"ה בעצמו¹², ואזי יקויים הפסוק¹³ "ושב ה' אלוֹקֵךְ אֶת שְׁבוּתֵךְ" – הקב"ה בעצמו עם משיח צדקנו ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁴, עם כל יהודי וכל בני ישראל, יוצאים כולם מהגלות, באופן של קירוב הגאולה וזריזות הגאולה – "וארו עם ענני שמיא"¹⁵, במהרה בימינו ממש, ברגע אחד, ועוד יותר מ"רגע כמימרא",

כן יהי רצון בפועל, למטה מעשרה טפחים,

וימשיכו את כל הענינים של שמחה בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש ובבית המקדש, "ושמחת עולם על ראשם"¹⁶.

(תרגום חפשי משיחת ליל הושענא רבה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

5) זח"א קכט, א ואילך. וראה לקו"ש ח"כ ע' 86	11) ישע"י כז, יב.
6) ראה סה"מ קונטרסים ח"ב שצו, ב. ח"ג ע' קד.	12) ראה פרש"י נצבים ל, ג.
7) ישע"י ס, ב.	13) נצבים שם.
8) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.	14) ישע"י כו, יט.
9) ישע"י נג, ה.	15) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין שם.
10) ראה סנהדרין צח, א. זח"ב ריב, א. ועוד.	16) ישע"י לה, י. שם נא, יא.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה

ולעילוי נשמת אשתו מרת ח'שא ב"ר נטע אורי ע"ה

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די